ΕΤΟΣ ΙΑ. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Αριθ. 511

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπερη καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγγελικὴ Πάλλη Βαρθολομαίου. Δ'. — Ἡ διαφθορὰ (κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Μαρίας Δεραίμ).—Ὁ Σολωμὸς καὶ τὸ ποιητικὸν ἔργον του.—Αἱ πυραὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐν Γαλλίᾳ (ὑπὸ κ. Μαρίας Δρόσου).—Ὁ γέλως τῶν μικρῶν (ὑπὸ μητρός). — Τὸ πεπρωμένον (ὑπὸ δος Ἀγγελικῆς Παλαμᾶ.—Ἓν δῶρον τοῦ νέου ἔτους.—Τὸ ψῦχος καὶ οἱ νευροπαθεῖς (ὑπὸ κ. Ἄννης Καμπανὲ ἰατροῦ). — Τῇ δεσποινίδι Ἀντ. Καλ. (ποίημα, ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπη). — Ποικίλα.— Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιψυλλίς.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΛΛΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ς' τεύχους τῆς «Ἱστορίας τῆς Γυναικός»)

Δ'.

Τὸ ποιητικὸν ἔργον τῆς Ἀγγελικῆς Πάλλη δὲν δύναται νὰ μελετηθῇ ἐνταῦθα ἐπαρκῶς, ἀλλ' οὔτε νὰ κριθῇ καταλλήλως. Ἐξ ὅλης ὅμως τῆς ποικίλης ποιητικῆς αὐτῆς ἐργασίας ἐν ἐξάγεται : ὅτι ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν λυρικὴ ποιήτρια καὶ ὅτι μόνον εἰς τὴν ἔμπνευσιν καὶ εἰς τὴν βαθεῖαν νοητικήν της δύναμιν ὤφειλε τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν της.

Ἐν μέγα αἴσθημα ἐδέσποζε πάντοτε τῆς καρδίας της καὶ ἀπὸ τὰς πλουσίας αὐτοῦ πηγὰς ἀντλεῖ ἑκάστοτε πᾶν θέμα, πᾶσαν ἔμπνευσίν της : ἡ ἀγάπη ὑπὸ τὰς ποικίλας καὶ πολυειδεῖς αὐτῆς ἐκδηλώσεις, ἧς ὑπερτάτη εἶναι ἡ πατριωτικὴ· εἶναι ἀνεξάντλητος εἰς τὸ θέμα αὐτό, καὶ ὅταν δὲ ἕτερον μέγα αἴσθημα, ὁ ἔρως ἀναπτυχθῇ εἰς τὰ στήθη τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡρωΐδων της, τότε δὲν διστάζει καὶ πάλιν μετὰ πολλὰς δραματικὰς σκηνάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ λυρισμὸς εἶναι ὑπέρτατος καὶ ἀπαράμιλλος, νὰ παρουσιάσῃ τὸν υἱὸν τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους μὲ τὰ βέλη συντετριμμένα καὶ ἡττημένον πρὸ τοῦ ἰδεώδους μεγαλείου τῆς πατρίδος.

Τὸ ὕφος της εἴς τε τὰ ἔμμετρα καὶ πεζὰ ἔργα της εἶναι πάντοτε ἐξόχως καλλιτεχνικόν, ἐξόχως εὐγενὲς καὶ μεγαλοπρεπές, πλούσιον, κοσμημένον μὲ ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ μεγάλου, οὗ πλουσίαν συγκομιδὴν ἐνέκλειε καὶ ἡ τόσον ἐπιμελῶς καλλιεργημένη διάνοιά της καὶ ἡ τόσων φυσικῶν δώρων ἀφθονοῦσα καρδία της.

Φυσικόν, ἀφελές, ὄχι ἐπιτηδευμένον, ὄχι προσποιημένον, ὄχι ἐξεζητημένον ρέει μὲ εὐκολίαν καταπλήσσουσαν καὶ ἐξελίσσεται ἐν ὅλῃ τῇ ποιητικῇ ἐμπνεύσει της εἰς ἔργα τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει οὔτε ὅριον, οὔτε ἀριθμός. Διότι πλὴν τῶν πολυπληθῶν δημοσιευθέντων εἴτε εἰς συλλογάς, εἴτε εἰς τόμους, εἴτε εἰς περιοδικά, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη ἀφῆκε πολλὰ ἀνέκδοτα ἔργα της, τῶν ὁποίων ἐλάχιστα μόνον ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τὸν θάνατόν της.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοιούτων καταλέγεται καὶ ὡραία ἔμμετρος μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ εἰς τὸ Ἰταλικὸν τῶν δύω τραγῳδιῶν τοῦ Shakspeare τῆς *Macbeth* καὶ τοῦ *Ὀνείρου μιᾶς θερινῆς νυκτός*, τὰ ὁποῖα κρίνονται παρὰ τῶν ἀναγνωσάντων ὡς αἱ τελειότεραι τοιαῦται μεταφράσεις εἰς τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ἀνέκδοτος ἔμεινε καὶ ἡ ὡραία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασίς της τῶν «Contemplations» τοῦ Victor Hugo, τῶν ὁποίων τινὰ ποιήματα ἐδημοσιεύθησαν κατὰ καιροὺς εἰς διάφορα ἰταλικὰ περιοδικά.

Ἔγραψε πολλὰ ἔργα της δραματικῶν ἐπίσης ὑποθέσεων ὑπὸ τὸν τύπον ἐπιστολῶν, ἐν δὲ ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τοιούτων εἶναι καὶ τὸ διακοσιοσέλιδον ὑπὸ τὸν τίτλον «*La famiglia Rocabruna*», ἐν ᾧ ἐκτίθεται εἰς εἰκόνας ἐξόχως δραματικὰς ἡ θέσις τῶν εὐγενῶν Λομβαρδῶν μετὰ τὴν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς ὑποδούλωσιν τῆς χώρας των. Εἶναι ἀπεριγράπτου πατριωτικοῦ πόνου ἡ εἰκὼν τοῦ δουλεύοντος εἰς κυρίαρχον, καὶ αἱ ἠθικαὶ πιέσεις καὶ ταπεινώσεις, ἃς οὗτος ὑφίσταται. Ἐν τούτοις ἡ τρυφερότης τῆς ψυχῆς της δὲν ἐπιτρέπει καὶ ἐδῶ νὰ μείνῃ ὁ ἀναγνώστης μὲ τὴν ἀποτρόπαιον ἐντύπωσιν τοῦ ἀδικοῦντος καὶ ἀδικουμένου καὶ διὰ τοῦτο παρεμβάλλει με-

ταξὺ τῶν δύο εἰκόνας εἰδυλλιακάς, διὰ τῶν ὁποίων ὁ καταχρώμενος τῆς ὑπεροχῆς του νικητὴς ἐξαγνίζεται καὶ ὁ ἐξευτελισθεὶς ἡττημένος ἐξυψοῦται καὶ ἀναδεικνύεται ἄξιος καλλιτέρας τύχης.

Εἰς τὰ ἔργα της, τὰ εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις περιστρεφόμενα εἴτε τὸν τόπον καὶ τοὺς ἥρωάς της ἐκλέγει μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν, εἴτε μεταξὺ τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων, ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη δεικνύεται κάτοχος δεινὴ τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν δύο λαῶν καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὰ παρασκήνια τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς μετὰ δυνάμεως παρατηρητικῆς καὶ ἐμβριθείας, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ περιφανεῖς ἱστορικοὶ τῆς δευτέρας πατρίδος της ἀναγνωρίζουν καὶ ἐγκωμιάζουν.

Ἡ Κρήτη, ἡ ἡρωϊκή, τὴν ἀπασχολεῖ ὑπὲρ πάσας τὰς ὑποδούλους χώρας, διότι ὁ γίγας οὗτος λαὸς ἀνταποκρίνεται πληρέστερον εἰς τὸ πατριωτικὸν ἰδεῶδές της. Πᾶσα κρητικὴ Ἐπανάστασις κινεῖ καὶ τῆς λύρας της ἄγνωστον τέως χορδὴν καὶ ἀκούραστος ψάλλει καὶ θρηνεῖ καὶ ἐξαίρει καὶ ἐγκωμιάζει καὶ προσηλυτίζει ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ συλλέγει ἐράνους καὶ ἐργάζεται αὐτὴ μόνη μὲ τὴν γραφίδα της καὶ μὲ τὴν γυναικείαν ἀσθενῆ φωνήν της καὶ δημιουργεῖ εἰς Ἰταλίαν κόμμα φιλελληνικόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἑλληνικὴ διπλωματία οὔτε κἂν νὰ ἐλπίσῃ ἠδύνατο.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κρητικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1866 καὶ πάλιν ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη ὄχι μόνον ὡραῖα ποιήματά της ὑπὲρ τῶν Κρητῶν εἰς πᾶσαν γλῶσσαν ἐδημοσίευσε, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰσόδημα ἔργων της διέθεσεν ὑπὲρ τῶν εἰς τὰ Λευκὰ Ὄρη ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν της.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν ὁ Κάρολος Μοζάδ, γράφων εἰς τὴν Παρισινὴν «Revue de Deux Mondes, περὶ τῶν προδρόμων τῆς ἰταλικῆς Ἑνώσεως συγκαταριθμεῖ καὶ τὴν Ἀγγελικὴν Πάλλη, κόμησσαν Βαρθολομαίου μετ' αὐτῶν καὶ τάσσει αὐτὴν εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγαλυφυῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἰταλίας, αἵτινες συνεδέοντο διὰ φιλίας μετὰ τοῦ διασήμου τραγικοῦ ποιητοῦ Νικολίνη, ἐξαίρων καὶ τὴν γενναιότητα, μεθ' ἧς διέθεσε τὸ ἐκ τῶν ἔργων της εἰσόδημά της ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Κρητῶν.

Ἡ ἀλληλογραφία της μετὰ τοῦ Νικολίνη, τοῦ ἐπιφανοῦς Mazzini, τοῦ Guerrazzi καὶ τοῦ Champolion, ἧς περικοπὰς θὰ δημοσιεύσωμεν, πιστοποιεῖ τὴν ὑπόληψιν, ἣν οἱ ἔξοχοι οὗτοι ἄνδρες ἔτρεφον πρὸς τὴν Ἑλληνίδα, ὡς ποιήτριαν καὶ συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ ὡς φίλην πολύτιμον.

Ὀλίγα πρὸ τοῦ θανάτου της ἔτη ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη, ὡσεὶ προαισθανομένη τὸ τέλος της καὶ ἀφιεμένη ὅλη εἰς τὴν ἔμπνευσιν τῶν ὑστάτων τῆς ζωῆς της μελαγχολικῶν στιγμῶν, μετέφρασεν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τὸ *Ἀγροτικὸν νεκροταφεῖον* τῆς Γραίυ, τὸ ὁποῖον καὶ ἐδημοσίευσεν ἔκτοτε. Οἱ παραβαλόντες τὴν μετάφρασιν πρὸς τὸ πρωτότυπον ἀποφαίνονται, ὅτι ὄχι μόνον ὑπῆρξεν αὕτη πιστοτέρα πάσης ἄλλης ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς τὸν λυρισμὸν ἡ μεταφράστρια αἴρεται ὑπεράνω τῆς συγγραφέως. Αὐτὴ ἡ ἰδία ὡμολόγει ὅτι ἡ μετάφρασις αὕτη τὴν ἐκούρασε περισσότερον πάσης πρωτοτύπου ἐργασίας της, διότι προσεπάθησε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸν ἰταλικὸν στίχον τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ μέτρον τοῦ Ἀγγλικοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν μεγαλειτέραν δύναμιν τοῦ θείου αὐτοῦ Ἐλεγείου.

Ἡ τελευταία ᾠδή της, ὁ τελευταῖος στεναγμὸς τοῦ στήθους της, ἦτο διὰ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν, ἣν δὲν ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ἐλευθέραν.

Ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της, μετὰ βίον δοκιμασθέντα ὑπὸ πολλῶν τῆς τύχης μεταβολῶν καὶ πιέσεων καὶ περιπετειῶν, καθ' ἃς ὅμως διετήρησεν ἀμείωτον τὴν μακροθυμίαν, καρτερίαν καὶ ὑπομονήν, ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης της ἡ Ἀγγελικὴ Πάλλη γράφει τοὺς τελευταίους πρὸς τὴν Ἤπειρον καὶ Θεσσαλίαν στίχους της :

Tessale valli ove echeggiar s'udio
L'inno di Riga, Epiro, oh tu, che il 'santo
Labaro ergesti fra le rupi, ov'io
Sull'ali del pensiero errai cotanto;
Quando, lassa, darò l'ultimo addio
Ai miei cari, alla terra, al sole, al canto,
Liberi ancor voi non sarete : il rio
Giogo vi preme, e il tempo scorre intanto.
Sperai vicina la fulgente aurora
Di libertà; ma, oh Dio! su l'orizzonte
Folta, profonda, è la tenébra ancora.
Ride l'Europa ai vostri danni, all'onte;
Et mentre sull'altar la Croce adora,
L'armi in aita al Muzulmano ha pronte

ἤτοι : «Θεσσαλικαὶ πεδιάδες, ὅπου ἠκούσθη ὁ ὕμνος τοῦ Ρήγα, Ἤπειρος, ὦ σύ, ἥτις ὕψωσε τὸ ἅγιον λάβαρον ἐπὶ τῶν βράχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τόσον περιεπλανήθην διὰ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας.

Ὅταν κατάκοπος θὰ ἀποχαιρετίσω δι' ὑστάτην φορὰν
τοὺς ἀγαπητούς μου, τὴν γῆν, τὸν ἥλιον,
ἐλεύθεραι σεῖς δὲν θὰ εἶσθε ἀκόμη : ὁ ἐπαχθὴς
ζυγὸς σᾶς πιέζει καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ χρόνος παρέρχεται.
Ἤλπιζα προσεχῆ τὴν ροδοπώρινον αὐγὴν
τῆς ἐλευθερίας· ἀλλ' ὦ Θεέ ! ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος
πυκνόν, σκοτεινὸν εἶναι τὸ σκότος ἀκόμη.
Γελᾷ ἡ Εὐρώπη διὰ τὰς συμφοράς σας, διὰ τὸ αἶσχός σας
καὶ ἐνῷ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸν Σταυρὸν λατρεύει,
Τὰ ὅπλα πρὸς βοήθειαν τοῦ Μουσουλμάνου ἔχει ἕτοιμα».

Τὸ κύκνειον τοῦτο ᾆσμα τῆς Ἑλληνίδος ποιητρίας, τὸ ὁποῖον διερμηνεύει τὸ αἰώνιον καὶ μέγα τῆς ψυχῆς της παράπονον, τὸν παντοτεινὸν τοῦ βίου της πόθον. τὸ ὡραιότερόν της ὄνειρον, τὸ ᾆσμά της τοῦτο μεθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἔκτοτε εἰκοσαετίαν, εἶναι καὶ σήμερον ἐπίκαιρον. Διότι καὶ ἐὰν ἠλευθερώθησαν αἱ Θεσσαλικαὶ πεδιάδες, εἰς ἃς ἀντήχησεν ὁ ὕμνος τοῦ Ρήγα, ὑπεδουλώθησαν ὅμως καὶ πάλιν καὶ τὸ σκότος τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ ἥπλωσεν ἔστω καὶ προσκαίρως τὸν πέπλον του ἐπ' αὐτῶν, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ πάλιν τῶν ὅπλων τῆς Εὐρώπης, ἥτις γελᾷ διὰ τὰς συμφοράς μας ἀν καὶ λατρεύει πάντοτε τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῶν βωμῶν καὶ τῶν θυσιαστηρίων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ

Σήμερον ὅτε τόσος γίνεται λόγος περὶ τῆς καταπτώσεώς μας ὡς λαοῦ καὶ ὡς ἔθνους καὶ ὅλοι μας ζητοῦμεν νὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι ἡ διαφθορὰ λυμαίνεται τὸν ἐθνικόν μας ὀργανισμόν, παραθέτομεν ἐδῶ μελέτην περὶ *διαφθορᾶς* τῆς ἠθικῆς

μου συγγραφέως Μαρίας Δεραίμ, ἣν εἶχε γράψει ἀκριβῶς, ὅτε ἡ Γαλλία, ἡττημένη, εὑρίσκετο περίπου εἰς ὃ σημεῖον εὑρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον.

«Ἐὰν ἐπετρέπετο νὰ γελᾷ τις, προκειμένου περὶ τόσον σπουδαίου ζητήματος, θὰ ἐγέλων μὲ ὅλην μου τὴν καρδιάν. Ἡ *διαφθορά !* Ὁποία πρόφασις πρὸς πομπώδεις φράσεις ! Ὁποῖον θέμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι μαζῆ καὶ εἷς ἕκαστος χωριστὰ τονίζουν τοὺς διθυράμβους των.

«Ἀλλὰ καὶ τί ἀντιφατικώτερον τούτου; Τί πλέον ἐπονείδιστον τῶν κοινωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνῷ ἐξεγείρονται καὶ ρίπτουν κεραυνοὺς ὀργῆς κατὰ τῆς διαφθορᾶς, καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς σοφωτέραν καὶ συστηματικωτέραν διοργάνωσιν αὐτῆς ; Διαφθορὰ ἠθῶν, διαφθορὰ πολιτική, διαφθορὰ διαχειριστική, διαφθορὰ θρησκευτική, διαφθορὰ βιομηχανική, διαφθορὰ ἐμπορική.

«Πότε θὰ τελειώσῃ λοιπὸν ἡ ἐπονείδιστος αὕτη κωμῳδία; Πότε θὰ ἔχουν λοιπὸν τὴν εἰλικρίνειαν νὰ εἴπουν καθαρὰ τί ἐννοεῖ ἕκαστος περὶ διαφθορᾶς, περὶ τῆς ὁποίας ὅλοι παραπονοῦνται ; Διότι ἡ διαφθορὰ δὲν εἶναι βεβαίως ἀφῃρημένον τι καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κεχωρισμένη τῶν ἀτόμων· εἶναι κατ' ἐξοχὴν συγκεκριμένη, καὶ φαίνεται πάντοτε μόνον ὑπὸ μορφὴν ἀνθρωπίνην. Ὥστε ὅταν ἡ διαφθορὰ βασιλεύῃ κάπου, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουν πολλοὶ διαφθαρμένοι ἄνθρωποι.

«Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶναι ἡ διαφθορὰ ἢ ἡ ἀνηθικότης συστηματοποιημένη ; διότι δύναταί τις νὰ εἶναι ἀνήθικος εἴς τινας τῶν πράξεών του, χωρὶς νὰ εἶναι ἐντελῶς διεφθαρμένος· δύναται παρασυρόμενος ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις του, ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν του, ἀπὸ ἀδυναμίαν θελήσεως νὰ παραβῇ ἀσυνειδήτως σχεδόν, ἄνευ προμελέτης τὸν ἠθικὸν νόμον, χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζῃ, εἰς τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς του ὅτι παρεξετράπη τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἐνῷ γίνεταί τις διεφθαρμένος, ὅταν προάγῃ τὴν ἀνηθικότητα εἰς ἐπιστήμην, διευθύνουσαν τὸν βίον του, ὅταν τὴν μελετᾷ τὴν τελειοποιῇ, προσπαθῇ νὰ τὴν διαδώσῃ πρὸς ἴδιον ὄφελος καὶ δὲν βλέπῃ τὸν πλησίον του ἢ ὡς ὄργανον ἀθεμίτου κέρδους, φιλοδοξίας, καὶ ἡδονῆς. Τότε ἡ διαφθορὰ γίνεται συστηματική, μὲ ὀργανισμὸν ἴδιον, μὲ ὄργανα, μὲ μέσα, μὲ σκοπόν, λειτουργοῦσα μεθοδικῶς καὶ κανονικῶς ὡς πᾶς μηχανισμός.

«Δὲν δύναμαι νὰ ἀνοίξω βιβλίον ἱστορίας, χωρὶς νὰ τὴν συναντήσω εἰς πᾶσαν αὐτῆς σελίδα καὶ χωρὶς νὰ ἐπανεύρω εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς σελίδος τὰς ἰδίας διαμαρτυρίας, τὰς ἰδίας μομφάς. Πῶς δὲ κατώρθωσαν νὰ συνειθίσουν μὲ τὴν πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρουσίαν της, καὶ πῶς τὴν χαρακτηρίζουν πάντοτε ὡς παρείσακτον, αὐτὴν ἥτις ὑπῆρξε πάντοτε ἡ σύντροφος καὶ πιστὴ ἀκόλουθος πάσης ἡλικίας, πάσης ἐποχῆς παντὸς αἰῶνος ; Πρόκειται περὶ ἐκλογῶν; παρατηροῦμεν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀγορὰν τῶν ψήφων καὶ τὴν πώλησιν τῶν συνειδήσεων. Πρόκειται περὶ ἠθῶν ; παρατηροῦμεν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἔκλυσιν αὐτῶν συστηματικῶς διωργανωμένην εἰς καταστήματα, εἰς προσωπικὸν καὶ εἰς πελατείαν. Πρόκειται περὶ θρησκείας ; παρατηροῦμεν παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν προλήψεων καὶ τῆς εὐπιστίας ὑπὲρ τοῦ ἀδίκου κέρδους καὶ τῆς ἀλαζονείας.

Ὀφείλεται λοιπὸν ἡ διαφθορὰ αὕτη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κακοβουλίαν, εἰς τὴν ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον κακίαν, ἢ εἰς κληρονομικὰ ἐλαττώματα ; ἢ εἰς τὴν κακῶς ἐννοουμένην καὶ κακῶς διατυπουμένην ἠθικήν ; Ἂς ἴδωμεν.

Μέχρι σήμερον ἡ ἠθική, μακρὰν τοῦ νὰ βασίζεται ἐπὶ τῆς φυσιολογίας, ὄχι μόνον δὲν ἔλαβεν αὐτὴν ὑπ' ὄψιν της, ἀλλὰ καὶ ἐθεώρησε τιμήν της νὰ τὴν ἀψηφίσῃ. Ἐξέδωκε λοιπὸν εἰκεὶ καὶ ὡς ἔτυχεν ὁρισμούς, ἀποφάσεις, κανόνας, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσβάλλουν τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἀντίκεινται πρὸς τὸ δυνατὸν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν παρὰ τῶν ἀτόμων. Ἐντεῦθεν ὁ αὐθαίρετος καὶ συνεπῶς παρὰ φύσιν αὐτὸς νόμος ἔμεινε κατὰ μέγα μέρος διὰ τὴν ὁλότητα τῶν ἀτόμων ἀνεφάρμοστος. Οἱ λεγόμενοι ἠθικολόγοι ἔχουν τὰς ἐπιφυλάξεις των καὶ καταπατοῦν αὐτὸν εἰς μέγιστον μέρος, θεωροῦντες αὐτὸν ὡς διδασκαλίαν ὑπερτάτην, ἀλλ' ἰδεώδη καὶ κατὰ συνέπειαν δυσεφάρμοστον.

Ἄλλως τε λέγουν ἡ ἠθικὴ αὕτη ὑπηγορεύθη παρ' ἑνὸς Θεοῦ, ἢ παρὰ σοφῶν καὶ φιλοσόφων, οἵτινες μακρὰν τῶν πειρασμῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐν τῇ ἀπαθείᾳ τοῦ ἀγνοῦ βίου των ἐνομοθέτησαν, μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Φαίνεται λοιπὸν πρακτικὸν καὶ ἀπαραίτητον νὰ τροποποιηθῇ τὸ πρόγραμμα αὐτό, ὅπως καταστῇ προσιτὸν πρὸς πάντας. Διότι δὲν εἶναι ἄγνωστον ὅτι τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὰ ἔμφυτα εἰς τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἱκανοποιοῦνται ἐπαρκῶς εἰς τὴν χαραχθεῖσαν παρὰ τῶν ἠθικολόγων νόμιμον ὁδόν. Τούτου ἀναγνωριζομένου, ἀποβαίνει ἀπαραίτητος ἡ ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον καὶ ἐφαρμόσιμον μεταρρύθμισις τῆς γραπτῆς ἠθικῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου περιπίπτουν ἀπὸ ἀτυχήματος εἰς ἀτύχημα, ἕκαστος δὲ πράττει κατὰ τὸ ἴδιον συμφέρον, τροποποιῶν τὴν ἠθικὴν ταύτην κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν. Ἐν τούτοις δημοσίᾳ ἡ ἐπὶ τοιούτων σαθρῶν καὶ ἀνεφαρμόστων βάσεων στηριζομένη ἠθικὴ ἀνακηρύσσεται θεία καὶ οὐδεὶς ἀποφασίζει νὰ θίξῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον αὐτήν. Εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις, τὰς ἀκαδημίας, τὰ δικαστήρια καὶ τὰ σχολεῖα τὴν λατρεύουν ἐπὶ βωμοῦ θεότητος. Ὀλίγον ἀπωτέρω τὴν ἀρνοῦνται, τὴν ἀκρωτηριάζουν, τὴν μηκτυρίζουν· δὲν ἀποτελεῖ ἢ σύνολον ἄναρθρον ἀντιφατικοῦ ὁρισμοῦ καὶ προθέσεων ἀλληλοσυγκρουομένων καὶ ἀλληλομαχομένων, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ἀνεφάρμοστον ὅπως εἰς πάσας τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος αἱ συνειδήσεις διαφθείρονται καὶ καταστρέφονται.

(ἕπεται συνέχεια) Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς **Μαρίας Δεραέμ**

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ἡ προαγγελθεῖσα διὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διάλεξις τοῦ κ. Παλαμᾶ ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», ἥτις ἔβριθεν ἐκλεκτοῦ κόσμου, ὃν εἵλκυσε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τοῦ «Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας» καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κριτικοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἀνέλαβε νὰ μελετήσῃ καὶ παρουσιάσῃ ἡμῖν ἐν τῇ αὐτῇ μελέτῃ τὸν ἐπιφανῆ καλλιτέχνην καὶ τὸ ἔργον του.

Ὁ Σολωμὸς δὲν θὰ εἶχεν ἴσως ἐλπίσει, ἀλλ' οὔτε φιλοδοξήσει κριτικὸν τῆς δυνάμεως τοῦ κ. Παλαμᾶ, ὅστις ὕψωσεν ὡραῖον καὶ πολυτελῶς πελεκημένον καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων στολισμένον θρόνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεβίβασεν ὡραίαν καὶ

ἐπιβάλλουσαν καὶ φωτεινὴν τὴν προτομὴν τοῦ ἐνδόξου τῆς Ζακύνθου τέκνου. Ὀλίγας μόνον γραμμὰς μεταφέρομεν ἐνταῦθα ἀπὸ τὴν ὡραιοτάτην μελέτην τοῦ κ. Παλαμᾶ, ὅστις θὰ συνεχίσῃ τὴν προσεχῆ Πέμπτην τὴν ποιητικὴν μελέτην του περὶ Σούτσου καὶ τῆς σχολῆς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν πρέπει ὅλαι καὶ ὅλοι νὰ ἀκούσουν, ἵνα σχηματίσουν πλήρη ἰδέαν τῆς παρ' ἡμῖν ἐξελίξεως τῆς νεωτέρας ποιήσεως.

«Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ καθὼς ἐμφανίζεται αὕτη εἰς τὰ νεώτερα ἀλλ' ἀτελῆ περισωθέντα ἔργα του, εἶνε φιλοσοφία θριαμβευτικῆς τινὸς καὶ γαληνίου αἰσιοδοξίας, λαλοῦσα δι' ἀφηρημένων ἐννοιῶν, δι' εἰκόνων καὶ διὰ συμβόλων. Καὶ τὸ μᾶλλον μεταφυσικὰς ἐννοίας ὁ Σολωμὸς διατυπώνει σχεδὸν πάντοτε πλαστικῶς· ὁ ποιητὴς καθὼς τὸ «καλόβουλο στοιχειό» εἰς τὸν *Φωτεινὸν* τοῦ Βαλαωρίτου φροντίζει νὰ «πλάθῃ τὸν ἀφρό» καὶ νὰ «δίνῃ σάρκα 'ς τὸ νερό».

«Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ εἶναι ἀντικειμενικὴ δηλονότι ὅλη βυθισμένη εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν διεξάγει· ἀδιαφορῶν δὲ διὰ τὸ ἄτομον, δὲν θεατρίζει τὰς συγκινήσεις τοῦ ἐγώ, καὶ ὅμως δὲν ἔχει τίποτε τὸ περιγραφικόν, τίποτε τὸ ἱστοριολογικόν, ποίησις ἰδεαλιστική. Ἡ ποίησις τοῦ Σολωμοῦ εἶναι καθολική, δὲν κατατρίβεται εἰς τὰ ἐπίκαιρα, ἐβλάστησεν εἰς τῆς μονώσεως τὸν βαθύσκιον κῆπον, ὡς ἄνθος τῆς μελέτης καὶ ὅμως εἶνε κατ' ἐξοχὴν κοινωνική, τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη περιελέει, ψυχή της εἶνε ἡ πατρίς.

«Διὰ τὴν μεγάλην ὁλομέλειαν τῆς πατρίδος ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ ψάλτης τοῦ «Ὕμνου πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν»· διὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ ποιητὴς τῆς «Φαρμακωμένης»· οἱ δύο τίτλοι θὰ ἔφθανον διὰ τὴν δόξαν του, ἀλλ' εἶνε κάτι περισσότερον, εἶνε δι' ἡμᾶς ὅτι ὁ μέγας Σέλεϋ διὰ τοὺς θαυμαστὰς αὐτοῦ, εἶνε «ὁ ποιητὴς τῶν ποιητῶν», εἶνε ὁ μέγας ἡγέτης ποιητικῆς σχολῆς, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξελίσσεται ποικιλοτρόπως, αἰσθανομένη καὶ θεραπεύουσα τὴν ποίησιν, ὅπως τὴν ᾐσθάνθη καὶ τὴν ἐθεράπευσεν ὁ Σολωμὸς εἰς τὰ γενικώτατα αὐτῆς καὶ τὰ εὐρύτατα.

«Πλειὰς νέων ποιητῶν, πολὺ περισσότερον νέων κατὰ τὴν φαντασίαν ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐργάζεται βαθμηδόν, μακρὰν πάσης σχολικῆς ἐπιδράσεως· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ζητεῖ νὰ καθαρίσῃ τὴν τέχνην ἀπὸ τὰ παρείσακτα καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ψευτοστολίσματα τῶν κοινοτοποιῶν καὶ τὰς κηλῖδας τῶν πεζοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν ἀγαλλίασιν τῶν χυδαίων· οἱ νέοι οὗτοι θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς θέλουν νὰ κοσκινήσουν τὴν Ποίησιν καὶ νὰ τὴν λαμπρίνουν καὶ νὰ τὴν συμπυκνώσουν εἰς κάτι τι μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ καὶ νὰ τὴν καταστήσουν τόσον ἀπρόσιτον εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὡρισμένην κοινωνικὴν ἢ πνευματικὴν τάξιν ἀνθρώπων, ὅσον προσιτὴν εἰς τὸν ἄρτιον, εἰς τὸν καθόλου ἄνθρωπον, τινὲς ἐκ τῶν ποιητῶν τούτων ζητοῦν ἀκόμη τὸν δρόμον των, ἀλλ' ἡ ποίησις δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εὗρεν ἢ μᾶλλον ἐπανεῦρε τὸν ἰδικόν της δρόμον.»

Ο ΓΕΛΩΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Γελᾷ εἰς τὴν μητρικὴν ἀγκάλην τὸ μικρὸν ἀγγελάκι. Γελᾷ καὶ 'σὰν νὰ τρέχουν μαργαριτάρια δροσερὰ ἀπὸ τὰ τρυφερὰ χείλη του καὶ 'σὰν ἡ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ σχηματίζῃ μεγάλην λίμνην τοῦ παραδείσου, ἡ ὁποία ἀντανακλᾷ εἰς τὰ βάθη της ὅλην τὴν σμαραγδέναν χλόην καὶ τὰ μυρισμένα ἄνθη τῆς ἀνοίξεως. Ὦ! τὰ γέλοια τῶν μικρῶν! τί ἀγνὴ καὶ γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη μουσική! Συγκινεῖ τὴν καρδιάν, ἀνοίγει πρὸ τοῦ ἀνθρώπου κόσμους ἀγνώστους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ χαρὰ ὡς ἀπόλυτος βασιλεύει ἄρχων. Τί φωτεινόν, τί γλυκύ, τί μαγικὸν πρᾶγμα ὁ γέλως τῶν μικρῶν! Καὶ χρειάζεται τόσον ὀλίγον πρᾶγμα, ὅπως τὸ γέλοιο ἀναβῇ ἀπὸ τὰ τρυφερὰ στήθη καὶ στολίσῃ τὰ δροσερὰ χείλη τοῦ μικροῦ ἀγγέλου! Ἓν παιγνιδάκι χονδροειδέστατον, ἄσχημον, ἓν χρῶμα ὀλίγον ζωηρόν, κάτι τι ποῦ κινεῖται καὶ τὰ μικρὰ ματάκια λάμπουν ἀπὸ χαράν καὶ τὰ μικρὰ χεράκια ξεπετιοῦνται καὶ ἡ μικρὰ καρδιὰ σκιρτᾷ καὶ τὸ γέλοιο τὸ ἅγιο, τὸ γέλοιο τὸ ἁγνό, τὸ ἀγγελικό, χύνει γύρῳ ὅλην τὴν λάμψιν του.

Μόνον νὰ τὸ βλέπῃς νὰ γελᾷ, αἰσθάνεσαι χαρὰν ἄδολην νὰ πλημμυρῇ τὰ στήθη σου· αἰσθάνεσαι 'σὰν λουτρὸν εὐτυχίας καὶ ἀγνότητος νὰ περιχύνεται γύρῳ σου! Διατί; δὲν τὸ εἰξεύρεις. Διότι τὸ μικρὸν γελᾷ. Διότι εἶναι εὐτυχισμένο, καὶ κτυπᾷ τὰ ποδαράκια του καὶ λιγώνεται καὶ σκιρτᾷ ἀπὸ χαράν. Δὲν εἰξεύρω εἰς ποῖα ὄνειρα εὐτυχίας μᾶς ἀποπλανᾷ, εἰς ποίους λιμένας ἀγνότητος καὶ ἐμπιστοσύνης μᾶς παρασύρει.

Δὲν ἀρθρώνει ἀκόμη οὔτε κἂν μίαν λέξιν καὶ εὐθὺς ὡς τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τὸ κάμῃ εὔθυμον, ἀμέσως ὁ λάρυγξ του ἐκκοκκίζει κλίμακα ὅλην τόνων περιχαροῦς μουσικῆς, καὶ αἱ ἄμορφοι κραυγαί του σᾶς κάμνουν νὰ φρικιᾶτε ἐξ ἡδονῆς. Ὦ! τὸ γέλοιο τῶν μικρῶν περιέχει τὸ ἄγνωστον, τὸ ἐπιθυμητόν, τὸ ἀνέκφραστον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ μεγάλοι δὲν ἠμποροῦμεν πλέον νὰ αἰσθανθῶμεν. Διὰ τοῦτο χωρὶς νὰ ἔχῃ χρῶμα, εἶναι ρόδινον, εἶναι γαλανόν, εἶναι πορφυροῦν, εἶναι οὐράνιον.

Μία μητέρα

ΑΙ ΠΥΡΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΕΝ ΓΑΛΛΙΑι

Ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, οὕτω καὶ ἐν Γαλλίᾳ τὰ χωρία μόνον ἀπέμειναν πιστὰ εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα, ὧν ἓν καὶ αἱ πυραὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Ἰδίᾳ ἐν Βρεττάνῃ διατηροῦσιν αὗται τὸν παλαιὸν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα καὶ ἑορτάζονται μετὰ κανόνων καὶ πομπῶν, ἀναμιμνησκουσῶν ἀμιδρῶς τὰς ἀρχαίας λατρείας.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς ἐπετείου τοῦ Ἁγίου ἀρχίζουν αἱ προπαρασκευαί. Ὅμιλος μειρακίων καὶ κορασίδων, ἐν ᾧ ἀντιπροσωπεύεται πᾶσα πλουσία ἢ πτωχὴ οἰκογένεια, διατρέχει τὴν κώμην ἢ τὸ χωρίον καὶ τὰ περίχωρα ὅπως συναγάγῃ τὰς ἀγκαλίδας τῶν φρυγάνων καὶ τὰς δεσμίδας τῶν ξύλων. Μεταβαίνουσι δ' ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, κραυγάζοντες:

— Δότε μας ξύλα, καλοὶ ἄνθρωποι. Τὰ θέλομεν διὰ τὴν καντὰδ (πυράν).

Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ πυρός.

Τὸ πῦρ ἀργὰ ἢ ταχέως θὰ ἐκδικηθῇ ἢ εἰς τοῦτον ἢ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Διηγοῦνται τὸ πάθημα ἑνὸς φούρναρη φιλαργύρου. Ἤναπτε τὸν φοῦρνον, ὅτε ἦλθον τὰ παιδία.

— Πηγαίνετε καὶ σεῖς καὶ ἡ πυρά σας εἰς τὸν διάβολον.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει τὸν αὐθάδη λόγον του καὶ μετεμελήθη πικρῶς. Αἱ φλόγες ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στομίου τοῦ φούρνου, τὸν περιέβαλον, τὸν κατέκαυσαν καὶ μετὰ μικρὸν ὀλίγη μόνον τέφρα εἶχεν ἐξ αὐτοῦ ἀπομείνει.

Ἕκτοτε οὐδεὶς ἀποφασίζει νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ ἕκαστος δίδει προθύμως εἰς τοὺς μικροὺς φρύγανα ἢ ξύλα. Οἱ πτωχοὶ μάλιστα διὰ νὰ τὰ ἔχωσι, τὰ συνάζουν ἢ τὰ ἐξοικονομοῦν πρὸ ἡμερῶν.

Τὸ μέρος, ἐν ᾧ θὰ ἀναφθῇ ἡ πυρὰ εἶνε πάντοτε τὸ αὐτό. Συνήθως τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χωρίου ἢ τὸ μᾶλλον περίοπτον ἐκ τῶν πέριξ. Ὑψηλὸν δόρυ ἢ στῦλος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου δένονται ἐν σχήματι λοφίου διάφορα καθωρισμένα ἄνθη, ἐμπήγνυται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πέριξ δὲ αὐτοῦ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν σχηματίζεται κυκλικῶς ἡ πυρά.

Τὸ δεῖπνον τελειώνει ταχέως κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην. Καὶ αὐταὶ αἱ γραῖαι καὶ πάντες οἱ κάτοικοι σπεύδουσι καθ' ὁμίλους πρὸς τὸ μέρος τῆς πυρᾶς. Κάποτε ἐπὶ κεφαλῆς εὑρίσκεται ὁ κλῆρος τοῦ χωρίου, φέρων τὰ ἱερά του ἄμφια.

Τὸ πλῆθος παρελαύνει ἐν ἀρχῇ πρὸ τῆς πυρᾶς, κατόπιν δὲ γονυπετοῦσι πάντες ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς ὁ ἱερεύς, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ εἷς τῶν γεροντοτέρων τῆς ἐνορίας, ἀπαγγέλλει εὐχάς τινας διὰ τόνου θλιβεροῦ ἀλλὰ γλυκυτάτου.

Ἤδη τὸ λυκόφως ἐκλείπει, ἡ ἐπίσημος στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ ἀνὴρ—ὁ πάντοτε ἀνὴρ—ὅστις θὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ θέσῃ τὸ πῦρ, πλησιάζει πρὸς τὴν πυράν, κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ βυθίζει ἐν ἐπὶ τούτῳ ὀπῇ καίουταν δᾷδα.

Ἡ φλὸξ ἀνέρχεται, κροτεῖ, μεγαλύνεται καὶ αἴφνης ἐξ ὅλων τῶν στομάτων ἐξέρχεται γενική, ἀπέραντος κραυγή. —Ἰού, Ἰού!

Καὶ τὸ θέαμα γίνεται ἐπιβλητικώτερον ἔτι, ὅταν παρὰ τὴν πυράν ἵσταται, ὑπερέχον ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ, καταυγαζόμενον ὑπὸ τῶν φλογῶν τὸ ἐκ λίθου ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ συνήθως εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶνε ὑψωμένον. Εἴς τινας ἐπαρχίας ὁ θέτων τὸ πῦρ δὲν εἶνε ὁ τυχὼν γέρων.

Ἅμα ὡς ψαλῇ εὐχή τις, ὁ προεδρεύων τῆς ὁμηγύρεως ἢ ὁ ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῆς πυρᾶς ἐρωτᾷ:

— Ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε ὁ γεροντότερος ἐξ ὅσων φέρουσι τὸ ὄνομα Ἰωάννης;

Καὶ ἀποκρίνονται πολλαὶ φωναί.

— Εἶνε ὁ Ἰωάννης..... δεῖνα.

Καὶ ἰδοὺ ἀποσπᾶται οὗτος ἐκ τοῦ πλήθους καὶ βαδίζει μετ' ἐπισημότητος πρὸς τὴν πυράν, κρατῶν τὴν ἀνημμένην δᾷδα.

Εἰς τὰ ἡμίκαυστα ἀπομένοντα κάρφα, ἢ καὶ εἰς εἴδός τι χλόης, ὅπερ συνάζουσιν ἐκ τῶν πέριξ τῆς πυρᾶς, αἱ γυναῖκες ἀποδίδουσιν ἰδιότητας ἰαματικὰς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

Ἡ χλόη αὐτή, λέγουσιν ὅτι εἶνε τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου. Καψαλισθεῖσα ἐν τῇ πυρᾷ ἀπέκτησε τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου, ἥτις εἶνε δύναμις πυρός. Βέβαια δὲν δύναται νὰ χαρίσῃ τὸ αἰώνιον φῶς εἰς ἐκείνους, οἵτινες διὰ τῶν πράξεών των ἔγειναν ἀνάξιοι αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς τοὺς κινδυνεύοντας νὰ ἀπολέσωσιν αὐτὸ παρέχει ἐνίσχυσιν καὶ ἐλπίδα.

Τὸ συγκινητικώτερον ὅμως ἐπεισόδιον τῶν πυρῶν συναντᾷ τις παρὰ τὴν Κορνουάλην. Ἡ πυρὰ σβέννυται· οἱ περὶ αὐτὴν προσέρχονται γονυπετεῖς, ἐνῷ γέρων τις ψαλμῳδεῖ. Μετὰ τὴν κοινὴν ταύτην προσευχὴν ὁ γέρων ἐγείρεται καὶ ἅπαντες μιμοῦνται αὐτόν. Κύπτει καὶ λαμβάνει ἐκ τῆς γῆς χάλικα, ἀσπάζεται αὐτὸν καὶ τὸν ἀφίνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς θερμῆς τέφρας. Καὶ πάντες οἱ ἄλλοι πράττουσι τὸ αὐτό.

Ἐὰν δὲ τοὺς ἐρωτήσητε διατί, θὰ σᾶς ἀποκριθῶσιν.

— Ὁ θάνατος εἶνε παγερός. Οἱ νεκροὶ κρυόνουν καὶ ἐνθυμοῦνται μετὰ θλίψεως καὶ πόθου τὴν θερμὴν ἑστίαν, ἧς ἐστερήθησαν καὶ τὸν παρ' αὐτῇ λίθον, ἐφ' οὗ ζῶντες συνείθιζον νὰ κάθηνται. Μετὰ μικρόν, ὅτε θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, θὰ θελήσωσι νὰ θερμανθῶσι μὲ λείψανα τῆς πυρᾶς ἡμῶν. Ἐὰν δὲν ρίψωμεν αὐτὰ τὰ πετράδια διὰ νὰ καθίσουν, θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ μείνουν ὄρθιοι καὶ ἡ θλῖψίς των θὰ εἶναι μεγαλειτέρα, διότι θὰ νομίσουν ὅτι ἐλησμονήθησαν παρ' ἡμῶν!.....

Ἰδοὺ ἡ πρὸς τοὺς προγόνους λατρεία, συνδυαζομένη πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ πυρός, ὅπως κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἀνθρωπότητος.

Μαρία Δρόσου

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

Πέντε λεπτὰ εἶχον παρέλθει ἀφ' ὅτου εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ διὰ Παρισίους ἀναχωροῦντος σιδηροδρόμου, ὅτε εἶδον νεάνιδα ὠχρὰν, στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα ἀνδρὸς τεσσαρακονταετοῦς, εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ μεγαλοσώμου ὡραίου κυνός, νὰ διευθύνηται πρὸς τὸ διαμέρισμα ἐν ᾧ εὑρισκόμην. Ὅτε εἰσῆλθε, φωνὴ ἐκπλήξεως τὴν ὑπεδέχθη καὶ ἐρρίφθημεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων—Σύ, Καίτη, σύ, τῇ ἔλεγον, κλαίουσα καὶ γελῶσα συγχρόνως, διότι ἐπανέβλεπον μετὰ πέντε ἔτη μίαν τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπιμελεστέρων συμμαθητριῶν μου, ἐν τῶν ἀβροτέρων πλασμάτων.

Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ συγκίνησις μὲ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν συνοδόν της, ὅστις ἦτο ὁ πατήρ της. Ἐγὼ δὲ τοῖς ἐπαρουσίασα τὸν νεαρὸν ἀδελφόν μου καὶ ἀκολούθως ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπον κακθ' ὑπερβολὴν ὠχράν, αὐτὴν, ἥτις πάντοτε ἔφερεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της δύο ρόδα τοῦ Μαΐου, τὴν ἠρώτησα:—Μοῦ φαίνεσαι, Καίτη, ὀλίγον ὠχρά· μήπως εἶσαι ἀσθενής;

— Ὦ! ναί! καὶ ἐσώθην ὡς ἐκ θαύματος· ἐὰν μοὶ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ καλός μου πατήρ, θά σου διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀσθενείας μου. Τῆς ἀδείας εὐγενῶς παραχωρηθείσης καὶ ἐνῷ ἐκινεῖτο ἡ ἁμαξοστοιχία, ἡ ὡραία μου φίλη ἤρχισε μὲ τὴν ἡδυτάτην φωνήν της καὶ μειδιῶσα καὶ ὀλίγον συγκεκινημένη:—Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, φιλτάτη μου Κλοτίλδη, εἶδον φρικτὸν ὄνειρον· ἀφυπνίσθην ἔντρομος καὶ ἐνηγκαλίσθην τὸν πιστόν μου Πώπ, ὅστις ἐκοιμᾶτο παρὰ τοὺς πόδας μου· εἶναι νοημονέστατον ζῶον. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς δὲν ἐκοιμήθην καὶ τὴν πρωΐαν ἀφηγήθην εἰς τὴν μαμμά μου τὸ ὄνειρόν μου. Γνωρίζομεν γέροντά τινα, ὅστις ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα θαυμασίως. Τὸν συνεβουλεύθημεν. Οὗτος, κινῶν περιλύπως τὴν κεφαλήν, ἀπεκρίθη ὅτι μέγας κίνδυνος μὲ ἀπει-

λεῖ, ἀλλὰ θὰ τὸν διαφύγω. Οἱ γονεῖς μου δὲν πιστεύουσιν ποσῶς εἰς τὰ ὄνειρα, λέγουν δ' ὅτι εἶναι ἁπλαῖ συμπτώσεις. Καὶ ἐν τούτοις ἡ μήτηρ μου ἦτο κάτωχρος, ὅταν ὁ γέρων ἀνεχώρησε καὶ ἀσπαζομένη μέ μοι εἶπεν.—Τέκνον μου, δὲν θὰ κοιμηθῇς ἀπόψε μόνη ἐπάνω, ἀλλὰ κάτω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θείου σου. Μάθε δ' ὅτι ἐγὼ ἐκοιμώμην εἰς τὸ ἄνω πάτωμα μετὰ τοῦ κυνός μου καὶ εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον ἐκοιμᾶτο ἡ bonna μου. Οἱ ὑπηρέται ἔχουν ἴδιον διαμέρισμα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, καὶ οἱ γονεῖς μου εἶχον τὰ δωμάτιά των κάτω. Τὰ γραφεῖα τοῦ πατρός μου εἶναι ἐπίσης κάτω, πρὸ δύο δὲ ἡμερῶν εἶχεν ἔλθει καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου καὶ τῷ διεσκευάσαμεν ἓν κατάλληλον δωμάτιον πλησίον τῶν γραφείων τοῦ πατρός μου, βλέπον πρὸς τὸν κῆπον. . .

Διεκόπη ἐπί τινας στιγμὰς καὶ μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν ἐξηκολούθησε. —Τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθην εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετὰ τοῦ θείου μου. Ὁ ὕπνος μου ἦτο τεταραγμένος. Περὶ τὸ μεσονύκτιον μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα βήματα εἰς τὸν κῆπον. Εἶδον τὸν κύνα ἐγειρόμενον, ἐνόμισα δ' ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ βραδὺ βῆμα τοῦ μπάρμπα-Νικόλα, τοῦ γέροντος κηπουροῦ μας, ὅστις πολλάκις τὰς νύκτας περιήρχετο τὸν κῆπον μὲ τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, φυλάττων τὰς ὀπώρας του. Ἤκουσα καλῶς ὅτι ἵστατο πρὸ τοῦ παραθύρου μου, θέλων νὰ ἀνοίξῃ. Ὁ κύων ἤρχισε νὰ ἀνορθοῦται γρυλλίζων. Ἐπέβαλον εἰς τὸν Πὼπ σιγήν, ὅτε ἠγέρθην τῆς κλίνης καὶ λέγω εἰς τὸν θεῖόν μου —Θεῖε, ὁ μπαρμπα—Νικόλας κτυπᾷ ν' ἀνοίξω; Ὁ θεῖος ἔρρεγχε. Πλησιάζω τὸ παράθυρον καὶ ἐρωτῶ· τί εἶναι καὶ ἀκούω ἓν «ἄνοιξε..»

Δὲν εἶχον προφθάσει νἀνοίξω ἐντελῶς τὸ παράθυρον, ὅτε δύο ρακένδυτοι προσωπιδοφόροι ὁρμοῦν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου ταχεῖς ὡς ἀστραπή. Ὁ κύων μὲ ἓν γαύγισμα, τὸ ὁποῖον ἀφύπνισε τὸν θεῖόν μου, ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τὸν ἀνατρέπει. Ὁ ἄλλος, ὅστις μοῦ ἔφραξε τὸ στόμα, ἐξάγει ἐγχειρίδιον καὶ μὲ πληγώνει, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ θεῖος ἐκ τοῦ ὕπνου ταραγμένος ἐπυροβόλει ἀστόχως κατ' αὐτοῦ! Τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν ἔτι· ἐπήδησεν ὁ ἄθλιος ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν, ἐν ᾧ ὁ θεῖος τὸν ἠκολούθει πυροβολῶν. Ἅπαντες ἀφυπνίσθησαν ἐκ τῶν πυροβολισμῶν καὶ συνελάβομεν ἐκεῖνον, ὃν ἐκράτει ὑπὸ τοὺς ὄνυχάς του ὁ πιστός μου κύων.

Εὐτυχῶς τὸ κτύπημα ἦτο ἐλαφρὸν καὶ ἰδοὺ ἐγὼ δὲν ἔμεινα κλινήρης εἰμὴ τρεῖς ἑβδομάδας, ἐμάθομεν δὲ παρὰ τοῦ ἀλιτηρίου ἐκείνου, ὅτι εἶχον πληροφορηθῆ παρὰ ἀποβληθέντος ὑπηρέτου μας τὰ καθ' ἡμᾶς. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ πάντοτε ἦτο κενόν, ἐνίοτε δὲ ἐκοιμᾶτο ἡ γραῖα τροφός μου, ἐκεῖθεν δ' εἰσήρχετό τις εἰς τὰ γραφεῖα ἔνθα εὑρίσκεται τὸ ταμεῖον. Κατ' ἔτος ὁ πατήρ μου λαμβάνει τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τρεῖς χιλιάδας δραχμάς, εἰσόδημα τοῦ κτήματός του.

Τὴν προηγουμένην ὁ πατήρ μου εἶχε λάβει τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ δὲν ἐπρόφθασε καὶ νὰ τὸ καταθέσῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἦτο κλειστή.

. . . .

— *Τέκνον μου,* μοὶ λέγει ὁ πατὴρ τῆς φίλης μου, *οὐδεὶς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένον· ἐκεῖ ποῦ ὑπάγει τις νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον φοβεῖται μή του συμβῇ, ἐκεῖ ὁ κίνδυνος ! !*

Ἐσιωπήσαμεν καὶ ἐχωρίσθημεν σκυθρωποί, σκεπτικοὶ καὶ τεθλιμμένοι καὶ ἔκτοτε πιστεύω *τὸ πεπρωμένον*.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Ἀριστέα Ἀγγ. Καλαμᾶ**

ΔΩΡΟΝ ΩΡΑΙΟΝ

Διὰ μίαν οἰκοδέσποιναν, θυγατέρα, ἀδελφὴν ἢ νύμφην δὲν ὑπάρχει ὡραιότερον καὶ χρησιμώτερον δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος ἀπὸ μίαν καλὴν ραπτομηχανήν, διότι δι' αὐτῆς οἰκονομεῖται χρόνος καὶ χρῆμα. Δι' αὐτῆς ἐργάζεταί τις ἀκόπως καὶ παράγει ἐργασίαν ἐντελεστέραν καὶ τῆς διὰ τῆς πλέον γεγυμνασμένης χειρὸς ἐκτελουμένης. Μία τοιαύτη μηχανὴ εἶναι ὁ ἐφέστιος ἄγγελος τῆς οἰκίας καὶ ὅστις κάμῃ ἅπαξ χρῆσιν αὐτῆς δὲν δύναται πλέον ν' ἀποχωρισθῇ ταύτης.

Ἡ γνησία ραπτομηχανὴ Σίγγερ, ἥτις εἰς ἁπάσας τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις ἔλαβε τὰ πρῶτα βραβεῖα, ὡς καὶ εἰς τὴν τελευταίαν τοιαύτην τῶν Βρυξελλῶν, εὑρίσκεται ἐν Ἑλλάδι μόνον εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Γεν. Ἀντιπροσώπου τῆς ἑταιρίας κ. Γ. Ναϊδλιγγερ, ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Σταδίου 47, καὶ εἰς τοὺς ἀνεγνωρισμένους πράκτορας αὐτοῦ εἰς ἁπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ μηχανὴ αὐτη χαίρει τῆς παγκοσμίου φήμης ὅτι εἶναι ἁπλῆ καὶ στερεὰ καὶ παράγει τὴν πλέον ἀξιοθαύμαστον ἐργασίαν, ὡς δεικνύουσι τοῦτο τὰ ἐν τῷ καταστήματι διάφορα δείγματα.

Μὴ λησμονεῖτε ἤδη, ὅτι εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν δώρων, διὰ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ρηθὲν κατάστημα (ὁδὸς Σταδίου 47): λάβετε δὲ ὑπὸ σημείωσιν, ὅτι ὁ κ. Γ. Ναϊδλιγγερ παραχωρεῖ τὰς μηχανάς του καὶ εἰς οἰκογενείας οὐχὶ ἀρκετὰ εὐπόρους, ὡς καὶ εἰς δεσποινίδας καὶ οἰκοδεσποίνας, μὴ δυναμένας νὰ πληρώσωσι τὴν ἀξίαν αὐτῆς διὰ μιᾶς, ἀλλ' ὅτι παρέχει αὐταῖς τὴν εὐκολίαν ν' ἀποκτήσωσι μίαν τοιαύτην λαμπρὰν μηχανὴν μὲ μικρὰς ἑβδομαδιαίας δόσεις, καὶ ὅτι τὴν χρῆσιν αὐτῆς, εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας ταύτην, διδάσκει διὰ δεδοκιμασμένων διδασκαλισσῶν αὐτοῦ δωρεὰν μέχρι πληρεστάτης ἐκμαθήσεως.

ΤΟ ΨΥΧΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΥΡΟΠΑΘΕΙΣ

Εἶναι περίεργος ἡ συνήθειά τινων, οἵτινες ἔχουν τὴν μανίαν νὰ ἀποδίδουν ὅλας τὰς ἀθλιότητας, τὰς ἀπογοητεύσεις καὶ τὰς πικρίας εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα καὶ νὰ φαντάζωνται τὴν ἐποχὴν τῶν πατέρων των τελείαν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Οὕτω ὑπάρχουν συγγραφεῖς, οἵτινες θέλουν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι ἡ παροῦσα γενεὰ καθίσταται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶλλον νευρασθενική, ἐνῷ οἱ πατέρες μας ἔζησαν ἀληθῶς χρυσοῦν αἰῶνα. Οὐδὲν τούτου ἀνακριβέστερον. Αἱ διαβολικαὶ συνεργασίαι τοῦ μεσαίωνος καὶ αἱ ἐπιδημίαι τῶν δαιμονομανῶν τοῦ τέλους τοῦ λήξαντος αἰῶνος οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ νευροπαθεῖς καὶ νευρασθενικοί, οἵτινες ἀπέθνησκον οἰκτρῶς, διότι αἱ θρησκευτικαὶ εὐχαί, ἃς ἀνεγίνωσκεν ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερον ἰσχυραὶ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ των ἢ αἱ ψυχρολουσίαι καὶ ἡ ὑγιὴς δίαιτα τῆς σήμερον.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ὁποῖον δύναται σήμερον νὰ λεχθῇ καὶ βεβαιωθῇ ἐπισήμως εἶναι ὅτι αἱ νευρικαὶ νόσοι εἶναι πολὺ γενικώτεραι ἀλλὰ καὶ πολὺ ἠπιώτεραι ἢ κατὰ τὸ παρελθόν· ὅτι οὐδεὶς τὰς λαμβάνει ὑπὸ πολὺ σπουδαίαν ἔποψιν καὶ ὅτι συνεχῶς μὲ τὴν ἀλλαγὴν μόνον τοῦ ἀέρος τὸ κακὸν θεραπεύεται. Ἐὰν μάλιστα προλαμβάνῃ τις διὰ καταλλήλου ὑγιεινῆς διαίτης τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τὸ κακὸν ἀποβαίνει πολὺ μετριώτερον, ἐὰν δὲν προλαμβάνεται καθ' ὁλοκληρίαν.

Τὸ ψῦχος εἰς ὑγιὲς νευρικὸν σύστημα ὄχι μόνον δὲν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ τονώνει τὰ νεῦρα. Τὸ ξηρὸν μάλιστα ψῦχος εἶναι ἀπαραίτητος τῆς ὑγείας παράγων, ἐνῷ διὰ τὸ ὑγρὸν τοιοῦτο δὲν δύναται δυστυχῶς νὰ λεχθῇ τὸ ἴδιον. Τὸ ὑγρὸν ψῦχος συνεπάγεται πάντοτε νευραλγίας, ρευματισμούς, ἡμικρανίας, δυσπεψίας.

Κατὰ γενικὸν λοιπὸν κανόνα δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ νευρικοὶ προσβάλλονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὑπὸ τοῦ ψύχους. Ὑπάρχει μάλιστα γνώμη ἐπιφανοῦς νευρολόγου, ὅστις λέγει ὅτι τὸ ψῦχος, ἡ ὑγρασία, ἡ ὁμίχλη, οἱ ἰσχυροὶ ἄνεμοι, αἱ ἀπότομοι ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαί, καὶ οἱ μακροὶ χειμῶνες εἶναι τόσοι ἐχθροὶ διὰ τοὺς νευρικοὺς ἀσθενεῖς ὀργανισμούς.

Ἃς ἀποφεύγουν λοιπὸν ὅσον δύνανται ὅλοι οἱ νευρικοὶ νὰ ἐκτίθενται ἀνυπεράσπιστοι πρὸ τοῦ ἐχθροῦ των, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἐὰν τοῖς παρουσιασθῇ οὗτος, ἀδιάφορον. Ἃς ἀποφεύγουν καὶ τὸ πολὺ ψῦχος καὶ τὴν ὑγρασίαν καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὰς ἀποτόμους ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς καὶ ἂς τρέφωνται καὶ διαιτῶνται κατὰ τοὺς αὐστηροτέρους ὑγιεινοὺς ὅρους.

Ἄννα Καμπανὲς ἰατρός.

Τῇ Δεσποινίδι Ἀντ. Καλ.

Διατί μοῦ ζητεῖς στίχους; ψυχὴ ζῶσα ἐν τῇ πάλῃ,
Τὴν φαιδρὰν νεότητά σου δὲν ἁρμόζει, φεῦ! νὰ ψάλλῃ.
Ἡ ἀλγοῦσά μου καρδία, κῆπος νῦν ἄνευ ἀνθέων,
Ἀντὶ ρόδων καὶ ἰάσμων τρέφει σύννεφα δακρύων.
Στὰς ἐρήμους ἀτραπούς του μόν' ἡ βάτος τώρα πλέον,
Τὰς ἀκάνθας της ἐκτείνει ἐν τῷ μέσῳ ἐρειπίων.
Τῶν θεῶν ἐκεῖ φεῦ! ὅλων τὰ ἀγάλματα θραυσθέντα,
Μεταξὺ τῶν χόρτων κεῖνται· κι' ἐν αὐτῷ συναθροισθέντα,
Ζοφερῶν κοράκων σμήνη φωλεὰς ἔχουν ἱδρύσει,
Οὐδεὶς ἤθελε βαδίσῃ χωρὶς τάφον νὰ πατήσῃ.
Νεκρικὴ σιγὴ ἁπλοῦται, καὶ ἡ μουσικὴ ἡ μόνη,
Ἥτις ἀντηχεῖ πενθίμως, εἶναι τοῦ Βορρᾶ οἱ στόνοι,
Ὅταν πλῆθος κυπαρίσσων ἡ πνοή του συνταράσσει,
Τεταγμένων ὡς ἓν τεῖχος ὅπερ πάντα περιφράσσει.
Ἵνα καὶ αὐτὴν τὴν θέαν ἀποκρύψωσιν ἀκόμα,
Τοῦ πενθίμου τούτου μέρους ἀπὸ τὸ λαμπρόν σου ὄμμα.

JULES QUILLEBERT

(Κατὰ μετάφρασιν δος **Ξανθίππης Καλοστύπη**)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνὴ προξενικὸς πράκτωρ. Ἐνῷ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις τῆς δος Chauvin, ὅπως τῇ ἐπιτραπῇ νὰ δικηγορῇ, ἐν Ἀμερικῇ αἱ γυναῖκες ὄχι μόνον τοῦτο πράττουν πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μηνὸς ἤδη ἡ μὶς Emma Hart διωρίσθη ἀντικαταστάτρια τοῦ προξενικοῦ πράκτορος τῆς Edmunston. Αἱ Ἀμερικανίδες τῆς πόλεως ταύτης εἶναι ἐνθουσιασμέναι διὰ τὴν τιμήν, ἥτις ἀπενεμήθη εἰς τὸ φῦλόν των.

Καὶ ἄλλη δικηγόρος εἰς Ζυρίχην. Ἡ δεσποινὶς Annita Angspurg, ἥτις ἠκολούθησε τὰς νομικάς της σπουδὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης, ὑπέβαλεν εἰς Μόναχον αἴτησιν, ὅπως ἐξασκήσῃ εἰς τὰ ἐκεῖ δικαστήρια τὸ δικηγορικόν της ἐπάγγελμα. Ἄγνωστον ἂν τὰ βαυαρικὰ δικαστήρια θὰ εἶναι δικαιώτερα τῶν γαλλικῶν.

Αἱ γυναῖκες ὡς δικηγόροι εἰς τὰ ἐν Σουηδίᾳ δικαστήρια. Ὁ Σουηδὸς βουλευτὴς κ. Orloff Person εἶχε κατορθώσει νὰ ψηφισθῇ παρὰ τῆς σουηδικῆς Βουλῆς νομοσχέδιον, δι' οὗ ἐπετρέπετο εἰς τὰς γυναῖκας δικηγόρους τὸ δικαίωμα νὰ δικηγοροῦν. Ἡ Γερουσία μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἣν ὁ βασιλεὺς Ὀσκὰρ παρεδέχθη διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, καταστήσας οὕτω αὐτὴν νόμον τοῦ Κράτους.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Φιλέτα ψαριῶν. Ἀφαιρεῖτε ἀπὸ μεγάλα ψάρια ὁλόκληρον τὸ σαρκῶδες αὐτῶν μέρος εἰς τεμάχια. Τὰ θέτετε ἐντὸς ἁπλάδος ἁλατισμένα νὰ μουσκέψουν ἐπὶ δύο ὥρας εἰς λάδι καὶ λεμόνι. Κτυπᾶτε μετὰ ταῦτα δύο αὐγά, βουτᾶτε τὸ ψάρι σας μέσα, τὸ κυλίετε κατόπιν εἰς τριμμένο ψωμί, ἔχετε ἐπάνω εἰς δυνατὴν φωτιὰν νὰ βράζῃ ἄφθονον πάχος χοίρινον ἀναλελυμένον, ρίπτετε μέσα εἰς αὐτὸ τὰ ψάρια σας καὶ ὅταν κοκκινίσουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, τὰ ἀποσύρετε μὲ τρυπητὴν κουτάλαν. Τὰ σερβίρετε ἐπάνω εἰς τηγανισμένο ἄφθονο μαϊντανό, μὲ κομμάτια λεμόνι γύρῳ καὶ μαϊντανὸ ἐπίσης. Τὰ κεφάλια καὶ τὰ ὑπολειφθέντα τῶν ψαριῶν, βράζετε καὶ κάμνετε σοῦπαν. Τὸ πάχος τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ μετὰ τὸ τηγάνισμα, φυλάττετε δι' ἄλλην φοράν.

Μπουδίγκα Οἰκονομική. Ἀφαιρεῖτε τὴν ψύχαν ἑνὸς ψωμιοῦ 1 ὀκ. καὶ τὴν βάλλετε νὰ μουσκέψῃ καλὰ εἰς γάλα. Τὴν ζυμόνετε μετὰ ταῦτα, προσθέτουσα 150 δρ. σταφίδα, 1 1/2 κουταλιὰ ζάχαριν, 50 δρ. ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ κομμένα εἰς λεπτὲς φέτες, ὀλίγο γλυκὸ κίτρο ἢ νεράτζι ἢ πορτοκάλι ἐπίσης λεπτοκομμένο, 4 αὐγὰ ἄσπρα καὶ κίτρινα μαζῆ, 1 φλιτζάνι ρούμι, 2 κουταλάκια κοπανισμένη κανέλα καὶ 1 κουταλιὰ βούτυρο. Βουτυρόνετε καὶ πασπαλίζετε μὲ ψωμὶ κοπανισμένο μίαν φόρμαν, χύνετε μέσα τὸ μῖγμά σας καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Ὅταν εἶναι ψημένη, ἑτοιμάζετε χωριστὰ τὴν σάλτσαν μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιχύνετε, ὡς ἑξῆς:

1 φλυτζάνι μεγάλο γάλα, 1 φλυτζάνι ροῦμι, 2 κουταλιὲς ζάχαρι, τὸ κίτρινο ἑνὸς λεμονιοῦ ξυμένο καὶ ὀλίγην κανέλαν. Τὰ βράζετε ὅλα μαζῆ προσέχουσα νὰ μὴ κόψῃ τὸ γάλα καὶ περιχύνετε τὴν μπουδίγκαν σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Μ. *Γιούργεβον.* Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Π. Α. Δ. Piatro Niamtg. Καθυστερεῖτε ἀπὸ 1 8]βρίου 95 μέχρι 1ης Ἰανουαρίου 98, ἤτοι 2 1/2 ἔτη. Δύνασθε νὰ ἀποστείλητε τὸ ἀντίτιμον εἰς ρουμανικὰ γραμματόσημα.—Καν Μ. Μ. *Βραΐλαν.* Ἔχετε δίκαιον. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κανονισθοῦν πολλὰ ζητήματα πρὸ αὐτοῦ καὶ προετάχθησαν τὰ μᾶλλον ἐπείγοντα.—Δα Εὐ. Δ. *Κορώνην.* Ἐλήφθη ἀργά, καθυστερήσασα. Χρήματα ἐλήφθησαν ἐπίσης. Ἀπόδειξις καταθέσεως ἀποσταλήσεται, ἀλλὰ μία διὰ τὸ ὅλον ποσόν.—Καν Ε. Α. *Γενεύην.* Ἐπιστολή σας ἄλλη δὲν ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίας σας.—Κον Ο. Ἰ. *Κ]πολιν.* Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 20 ἐλήφθη. Ἀποστέλλονται εὐχαρίστως σχετικαὶ ἀποδείξεις.—Καν Π. *Καβάρναν.* Συμμορφούμεθα ἐπιθυμίᾳ σας.—Δα Κ. Κ. *Μεσολόγγιον.* Τὸ ζητούμενον α' τεῦχος τῆς Ἱστορίας τῶν Ἑλληνίδων ἀπεστάλη. Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἀποσταλήσονται καὶ ἀντίτυπα τοῦ ἐκδιδομένου ΣΤ'. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Εὐχαριστῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν.—Καν Εὐ. Σ. *Βοστώνην* Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Τὰ φύλλα πάντα ἀπὸ τῆς ὁριζομένης προθεσμίας ἀπεστάλησαν.—Καν Π. Λ. *Λεμησσόν.* Ἐὰν ἐβράδυνα νὰ προβῶ εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐνεργείας, τοῦτο προέκυψεν ἰδίᾳ ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου, ὃν μοῦ ἀφαιρεῖ ἡ τακτικὴ διοργάνωσις τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς.

Πολὺ προσεχῶς θὰ προβῶ εἰς πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν. Ἡ σκέψις σας πολὺ ὀρθή. Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ σας μικροῦ. Φρ. χρ. 64 ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα.—Καν Ν. Ε. Μ. *Τούλσαν*. Ἐπιστολή σας ὡς καὶ φρ. χρ. 40 ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Ε. Μ. *Πάτρας*. Εὐχαριστῶ διὰ συγχαρητήρια. Ἐσωτερικὰς μαθητρίας ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δεχόμεθα. Βραδύτερον θὰ κανονισθῇ καὶ αὐτό. Δύνασθε ἐν τούτοις νὰ τοποθετήσητε εἰς Παρθεναγωγεῖόν τι τὴν κόρην σας καὶ ἐκεῖθεν νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν Οἰκοκυρικήν. Μαγειρική 3 ὥρας καθ' ἑκάστην. Ραπτικὴ ἐπίσης. Καλλιτεχνικὰ μαθήματα ἀνὰ δύο ὥρας μόνον.—Καν Μ. Κ. *Πειραιᾶ*. Ἐὰν ἐμένατε εἰς Ἀθήνας ἡ σχολὴ θὰ σᾶς παρεῖχε βεβαίως τὴν ἐκλεκτὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν. ὡς λέγετε, ὀνειροπολεῖτε, ἀλλὰ νὰ μεταφέρετε τοιαύτην εἰς Πειραιᾶ, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.—Δα Μ. Β. *Ροστόβιον*. Τέλος ἐλήφθησαν, 300 διετέθησαν ὡς ὁρίζετε ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας. Δι' ὑπόλοιπον σᾶς γράφω.—Καν Εὐ. Ε. Πύργον. Φρ. χρ. 125 ἐλήφθησαν, ὄχι ὅμως καὶ τὰ 40 φρ. τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν προηγουμένην σας. Ὁ ἐν Πειραιεῖ κ. Κ. ἠρνήθη νὰ πληρώσῃ. Σᾶς παρακαλῶ φροντίσατε.—Δα Ι. Χ. *Σουλιᾶ*. Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα μέχρι σήμερον νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν εὔλογον καὶ δικαίαν ἐπιθυμίαν σας, διότι πολλὰ σχετικὰ ζητήματα δὲν εἶχον εἰσέτι κανονισθῇ Ἀπὸ τοῦ Νέου ἔτους γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ ἀναγκαία ἐνέργεια. Τυπογραφεῖον ἰδικόν μου δὲν ἔχω, ἄλλως προθύμως θὰ ἀνελάμβανα τὴν φροντίδα ταύτην. Εἰς ξένον τυπογραφεῖον, τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει ἀδύνατον Γράφω ἐκτενέστερον.—Κας κ. Ρ.Γ. Ο,Ν. Γ. *Τρίπολιν*. Β.Δ. Ἄσσον *Κεφαλληνίας*,Αἱ. Θ. *Ζάκυνθον*,Κ. Μ. *Μασσαλίαν*, Σ. Ν. Ν. *Τεργέστην*,Α. Κ. Μ. *Κάϊρον*,Ε. Εὐ. Κ/πολιν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριριστοῦμεν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων,διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Α. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας

Διασταύρωσις ὁδῶν Σταδίου καὶ Γεωργίου Σταύρου ἀριθ. 1

Ἔναντι Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου

Ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισε πλουσίαν συλλογήν, κομψότητος καὶ καλαισθησίας τοῦ Παρισινοῦ συρμοῦ. Ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του διὰ τῶν τελειοτέρων δερμάτων τῆς Παρισινῆς λεπτότητος. Ἐπίσης δὲ ἐκόμισε καὶ σχήματα διὰ μποττες ἀξιωματικῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνὶς δυναμένη νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν ζητεῖ παραδόσεις ἢ θέσιν τινὰ διδασκαλίσσης. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῶν. Ἡ διεύθυνσις της εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ — 18 ΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 18 — ΑΘΗΝΑΙ

Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης

ΣΟΦΙΑΣ

Ὅροι συνδρομῆς, συμπεριλαμβανομένης εἰσόδου ἀναγνωστηρίου, δι' ἕκαστον τόμον ἑφάπαξ, ἀνταλλαγὴ καθ' ἑκάστην. Κατὰ μῆνα δρ. 3, τριμηνία δρ. 8, ἑξαμηνία δρ. 15, ἔτος δρ. 25. Συλλογὴ ἀρχαίας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας. 5,000 τόμοι ξένης φιλολογίας. Κατάλογος βιβλίων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην.

Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας ἐγράφομεν ἄλλοτε ὅτι ἐζήτει θέσιν οἰκοδιδασκάλου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἥτις γνωρίζει ἄριστα πλὴν τῆς γλώσσης μας, ἧς εἶναι πτυχιοῦχος, καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἃς ἐδιδάχθη εἰς Παρισίους καὶ εἰς Λονδῖνον καὶ ἃς δύναται νὰ διδάξῃ ὡς καὶ τὴν μητρικήν της γλῶσσαν, ἀναλαμβάνει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς κυμβαλίστρια πρώτης δυνάμεως.

Ἡ ἐν λόγῳ κυρία ἀρίστης οἰκογενείας, καὶ σοβαρᾶς ἤδη ἡλικίας φέρει συστάσεις ἀρίστας, ἀλλὰ δέχεται θέσιν μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι, ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἢ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἂς ἀπευθυνθοῦν πρὸς ἡμᾶς.

J. SANDEAU

ΗΜΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

(ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ GEORGES SAND)

Ἂ! Θεέ μου! ἀνεφώνησα, στηριζομένη ἐπί τινος δένδρου καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλήν μου εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἄρά γε νὰ εἶναι ἀληθὲς ὅ,τι ἤκουσα. Ἄρά γε νὰ ἦτο ὄνειρον ὅ,τι ἐφαντάσθην! Θεέ μου! νὰ φθάσω μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ οὐρανοῦ σου, νὰ ἔχω ἀκούσει τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων σου, νὰ ἔχω ἀτενίσει τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀληθοῦς ζωῆς καὶ νὰ ἀφυπνισθῶ τόσον ἀποτόμως, καὶ νὰ μὴ ἐπανεύρω ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὠνειροπόλησα εἰμὴ παιδὶ χωρὶς δύναμιν καὶ χωρὶς ἀρετήν; Ὅλη λοιπὸν αὐτὴ ἡ γοητεία οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔξαψις φαντασίας στιγμῶν τινων, κυοφορηθεῖσα εἰς τὴν σιγὴν ἀστροσκεποῦς νυκτὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀποκοιμημένων ἀγρῶν; Ἔμεινα ἐπὶ πολὺ βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις ταύτας. Ἐφοβούμην τώρα νὰ ἴδω παρουσιαζόμενον τὸν νέον τῆς προτεραίας, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεόν—ἔχομεν τὴν μανίαν νὰ παρεισάγωμεν τὸν Θεὸν εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνοησίας μας—νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Οὕτω διῆλθον περὶ τὴν ὥραν περίπου, ταλαντευομένη μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐναλλὰξ πλανωμένη εἰς τὰ σύννεφα καὶ συντριβομένη εἰς τοὺς σκοπέλους, ταύτοχρόνως ἡ εὐτυχεστέρα καὶ ἡ ἀτυχεστέρα τῶν γυναικῶν. Αἴφνης ἠγέρθην ἀπὸ τὴν θέσιν μου περίτρομος· εἶδον ὡς νέφος κονιορτοῦ ὑψούμενον εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ ἤκουσα ταύτοχρόνως τὸν ποδοβολητὸν τρέχοντος ἵππου. Ἔσφιγξα μὲ τὰς χεῖράς μου τὴν καρδίαν μου καὶ ἔσπευσα πρὸς τὸν δρόμον. Ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν ἵππον μου, ἀλλ' ἄνευ ἀναβάτου.

Ἔπεσα ἀναίσθητος κατὰ γῆς καὶ ἀγνοῶ πόσας ὥρας ἔμεινα ἐκεῖ οὕτω. Ὅταν συνῆλθον εὑρισκόμην ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μὲ πυρετὸν ἰσχυρόν. Ὁ σύζυγός μου ἠγρύπνει παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν μου καὶ ὁ ἰατρὸς μοῦ ἔψαυε τὸν σφυγμόν μου. Εὐθὺς ὡς ἠδυνήθην νὰ ὁμιλήσω ἠρώτησα περὶ τοῦ Roger.

Ὁ Roger δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ὁ ἵππος μου ἀφηνιάσας τὸν εἶχε ρίψει ἀπὸ κρημνοῦ τινος καὶ ἀφήσει ἄπνουν. Ἤκουσα τὴν εἴδησιν ταύτην μὲ τρομερὰν ψυχραιμίαν. Παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφήσουν μόνην. Μετά τινας ἡμέρας ἤμην ἐντελῶς ἥσυχος. Ἔκτοτε οὔτε ἐγώ, οὔτε ἄλλος τις ἐπρόφερεν ἐνώπιόν μου τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐκείνου. Εἶσαι ὁ μόνος, παιδί μου ὁ ὁποῖος τὸ ἤκουσες ἔκτοτε ἀναφερόμενον. Ἐτήρησα ἐν ὅλῃ τῇ ἀθωότητί των τὰς ἐντυπώσεις μου τῆς φθινοπωρινῆς ἐκείνης νυκτός. Ἡ συμπάθεια αὕτη δὲν ὑπέστη τὸν τρομερὸν τῆς ἀπογοητεύσεως νόμον. Ὁ κόσμος δὲν ἐμόλυνέ ποτε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ νέου ἐκείνου Ἔμεινε πάντοτε δι' ἐμὲ ὁ ἄγνὸς καὶ ὠχρὸς ἐκεῖνος νέος Τὰ ἔτη ἅτινα μὲ ἐγήρασαν δὲν ἔθεσαν ρυτίδα εἰς τὸ μέτωπόν του. Ὡς πρὸς αὐτόν, δὲν τὸν ὤχτειρα κἄν. Ἀπέθανεν ὡς ἐπεθύμει νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς καὶ νεότητός του. Ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεώς του, χωρὶς νὰ παρευρεθῇ ὡς ἐγὼ εἰς τὴν τελείαν καταστροφήν του. Εὐτυχὲς παιδίον; Δὲν ἐγνώρισε τὰς ἀπογοητεύσεις καὶ πικρίας τῆς ζωῆς καὶ ἡ γῆ ἀναμφιβόλως τῷ ἦτο ἐλαφρά, ἀφοῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὴν βρέξῃ μὲ τὰ δάκρυά του.

Εὐθὺς ὡς ἡ μάμη ἐπέρανε τὸ διήγημά της, ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἑστίας καὶ ἔμεινε σύννους καὶ σιωπηλή. Ἐσεβάσθην τὴν θλίψιν της καὶ σιωπηλὸς ὡς ἐκείνη ἤρχισα νὰ συνδαυλίζω τὴν ἑστίαν. Ἐμείναμεν οὕτω ἐπὶ πολύ. Καὶ τὸ συμπέρασμα τὸ ἠθικὸν ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὴν ἠρώτησα;

Νὰ ἀποθνήσκῃ τις εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν, μοὶ ἀπήντησε.